

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3003/05
19.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Boravac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u parnici tužioca "AA", protiv tužene BB, koju zastupa punomoćnik BA, advokat iz Beograda, radi sticanja bez osnova, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. br. 5802/04 od 09.03.2005. godine, u sednici održanoj 19.01.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. br. 5802/04 od 09.03.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda Beogradu P. br. 3860/01 od 10.12.2003. godine stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev i obavezana tužena da tužiocu isplati iznos od 4.932 SGD sa domicilnom kamatom počev od 21.03.1995. godine do isplate, sve u dinarskoj protivvrednosti, na dan isplate, u roku od 15, dana od dana prijema presude. Stavom drugim izreke obavezana je tužena da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.140,00 dinara, u roku od 15 dana, od dana prijema presude.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. br. 5802/04 od 09.03.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužene i potvrđena je presuda Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P. br. 3860/01 od 10.12.2003. godine.

Protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u zakonskom roku izjavila je reviziju tužena zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg Zakona o parničnom postupku, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. i 4. Zakona o parničnom postupku („Sl. glasnik RS“, br. 125/2004), Vrhovni sud je našao da revizija tužene nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nisu učinjene ni druge povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se revizija može izjaviti u smislu člana 385. stav 1. tačka 1. i 2. ZPP i na koje tužena ukazuje jer, pobijana presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama, oni nisu ni nejasni ni protivurečni, niti o odlučnim činjenicama postoji protivurečnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržini isprava i samih tih isprava, pa stoga nema nedostataka zbog kojih se presuda ne bi mogla ispitati.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema činjeničnom utvrđenju, na kome su zasnovane nižestepene presude, tužena AA, radnik tuženog "AA". bila je raspoređena na radnom mestu višeg referenta obračuna u predstavništvu tužioca u VV.

Pravilnikom o ceni rada, zaradi i ostalim ličnim primanjima donetim na 72. sednici privremenog organa tuženog odredbom člana 70. stav 3. propisano je da radniku na radu u privrednoj jedinici u inostranstvu naknada za zakup stana priznaje se u visini od 75% od stanarine bez obzira da li se radi o nameštenom ili nenameštenom stanu, s tim što ova naknada ne može preći iznos od 50% od cene rada radnika. Međutim, odredbom člana 89. istog Pravilnika propisano je da ovaj Pravilnik stupa na snagu danom donošenja od kada se i primenjuje, osim odredaba iz poglavlja III cene rada, zarade i ostala primanja radnika delegiranih u privredne jedinice u inostranstvu koje se primenjuju od 01.09.1991. godine izuzev odredbi člana 69., 70. stav 3. i člana 73. koje se neće primenjivati za vreme trajanja privremenih mera. Na ove slučajeve i dalje se primenjuje Program mera u skladu sa odlukom privremenog organa br. 674 od 27.11.1991. godine sa 78. sednice od 26.11.1991. godine. Navedenom odlukom privremenog organa sa 78 sednice održane 26.11.1991. godine odlučeno je da se odredbe Pravilnika koje se odnose na delegirane radnike u privredne jedinice u inostranstvu, a predstavljaju ublažavanje mera iz Programa mera osim odredaba koje odnose na zaradu ovih radnika, neće primenjivati za vreme trajanja privremenih mera, već se i dalje primenjivati Program mera.

Međutim, tužena je za sporni vremenski period septembar 1991. do februara 1992. godine sebi na ime naknade troškove za zakupninu za stan isplatila 4.932 SGD više od iznosa pripadajućeg po članu 89. Pravilnika o ceni rada, zarada i drugih primanja od 04.11.1991. godine i odluke privremenog organa tužioca br. 674 od 27.11.1991. godine sa kojima je tužilja bila upoznata, jer su bili dostavljeni i predstavništvu u VV, a koji su bili doneti zbog uvedenih privremenih mera.

Nije sporno, da je odlukom Komisije za prigovore radnika iz radnog odnosa tužioca br. 456 od 23.06.1995. godine odbijen prigovor tužene u delu koji se odnosi na isplatu naknade za zakup stana suprotno Pravilniku o ceni rada, zaradi i ostalim ličnim primanjima, odluci privremenog organa br. 674 od 27.11.1991. godine, teleks nalogu finansija, likvidature vazdušnog saobraćaja br. 121430DC91 u vezi člana 89., kao neosnovan i potvrđena je odluka prvostepene komisije i obavezana tužena da tužiocu naknadi iznos od 4.932,00 SGD. Nije sporno da tužena iznos od 4.932,00 SGD nije vratila tužiocu.

Zato je predmet ovog spora po tužbi tužioca od 21.03.1995. godine zahtev za povraćaj ovih sredstava sa domicilnom kamatom od utuženja sve u dinarskoj protivvrednosti.

Stoga je, obzirom na prednje da je tuženoj za sporni period vremena na ime naknade za zakupninu stana isplaćeno suprotno odredbi člana 89. Pravilnika o ceni rada, zaradama i drugim primanjima od 27.11.1991. godine i odluke privremenog organa tužioca br. 674 od 27.11.1991. godine više 4.932 SGD, pa kako je tužena navedeni iznos novčanih sredstava stekla bez osnova, jer prelaz istih iz imovine tužioca u imovinu tužene nema svoj osnov u Pravilniku o ceni rada, zarada i drugih primanja, pošto je suprotan odredbi člana 89. i odluci tužioca br. 674 od 27.11.1991. godine, pravilan zaključak nižestepenih sudova da je tužena sporan iznos dužna da vrati tužiocu, te je usvojen tužbeni zahtev tužioca da mu tužena isplati iznos od ukupno 4.932 SGD sa domicilnom kamatom od utuženja sve u dinarskoj protivvrednosti.

Trogodišnji zastarni rok za povremena potraživanja iz radnog odnosa, član 372. ZOO, odnosi se na potraživanja radnika prema poslodavcu a ne poslodavca prema radniku, kako je konkretan slučaj, pa se stoga ima primeniti opšti rok zastarelosti iz člana 371. ZOO, obzirom da se u ovom slučaju radi o pravnom institutu sticanja bez osnova, pa prema navedenoj odredbi člana 371. ZOO potraživanje tužioca nije zastarelo.

Navodima revizije da tužilac nije dokazao da je izmene - dopune, odnosno odluku privremenog organa tužioca br. 674 od 27.11.1991. godine dostavio predstavništvu, kao i da tužena nije mogla raspolagati sredstvima Predstavništva, ni nalagati isplate, u suštini se pobija utvrđeno činjenično stanje, koje se prema izričitoj odredbi člana 385. stav 3. ZPP, revizijom ne može pobijati.

Sa ovih razloga, Vrhovni sud Srbije je primenom člana 393. ZPP odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić,

ljm